

BAŞLANGIÇ

- Dur artık!
- Sen daha bir şey görmedin...
- Mehmet korkuyorum!
- Korkma canım ben bunu ilk kez yapmıyorum.
- Mehmet dikkat et! Çok hızlı gidiyorsun!

Ardından acı bir fren sesi kulaklarımdaki pası silip attı. O güne dair hatırladığım son cümleler bunlardı. Oysa ne güzel başlamıştı her şey... Gidip onu ofisten almış; yapacağım sürpriz için bir hayli heyecanlandırmıştım. Felekten öcümü alacak muhteşem bir akşamın hayalini kurmuştu. Bir senemiz dolmuştu. İpek benim hayallerimin kadınıydı ve onunla bir ömür yaşamak için her şeyimi verebilirdim. Kendi hayal bahçemi kendim talan ettim.

İlaçların etkisi yeni yeni geçmeye başlamıştı. Günlük rutin kontrollerin yapılmasında fayda görüyorlardı doktorlar. Onlara göre bu kazadan sağ kurtulmam bile mucizeydi. İpek benim kadar şanslı olamamıştı. Kaza yerinde yaklaşık bir saat boyunca ambulans beklemiş; ambulansın gelmesine kalmadan oracıkta hayatını kaybetmişti. Belki de sürpriz yapmak uğruna şehre bu denli uzak bir yer seçtiğim için suç benimdi. Bense kazadan sağ kurtulmuşum. Olay anına dair hatırladığım son şey İpek'in çığlıklarıydı.

Doktor yaklaştı, sabah aldıkları kan değerlerime bir göz attı;

-Bugün nasılsınız Mehmet Bey?

Olduğum yerde çırpındım adeta bir cevap verebilmek için. Yalnızca başımla iyi olduğumu aksettirebildim.

-Güzel! Dedi doktor üst perdeden.

Güzel olan neydi? Ona cevap veremiyor oluşum mu? Vücudumda elliden fazla kırığın var olduğunu bilerek nasıl güzel olabilirdi her şey? İçimdeki hüznü anlatacak iki kelime bile çıkmıyordu ağzımdan. Ya İpek? Onun için de her şey güzel miydi? Benim bir anlık zevkim uğruna hayatını kaybettiği için çok mu mutlu olmalıydım?

Doktor çıktı odadan. Hemşirelerin biri girdi diğeri çıktı ardı ardına. Serumlar, kablolar, iğneler ve bir takım cihazlardan çıkan kesik kesik sinyal sesleri içinde nasıl kapandı gözlerim hatırlamıyorum.

Uyandığımda pencereden içeriye giren gün ışığı gözlerime inanılmaz bir baskı yapıyor ve göz çukurlarımda biriken gözyaşlarımın sebebi oluyordu. Fonda duyduğum kuş sesleri bahçeye tünemiş olduklarının habercisiydi. Sahi ne zamandır buradaydım? Hayal meyal hatırladığım konuşmalardan epeydir burada olduğumu anlamıştım ama tam olarak ne zamandır bu yatağa mahkumun bilmiyordum. Bir keresinde bana durup durup nasıl olduğumu

soran doktorla hemşirenin konuşmaları kulak zarımı titreştirip kendi hakkımda en azından bir fikir edinmeme yardımcı olmuştu.

- Kalp ve nabız normal. Yalnız çenesindeki kırık konuşma fonksiyonlarının tamamına yakını bitirmiş. Her gün çenesine ve kafatasına steril bir pansuman istiyorum hemşire hanım!
- Tabi Doktor Bey.
- Sabah verdiğimiz uyuşturucunun etkisi geçmeye başlamıştır; tekrar doz uygulayın. Bir süre daha yukuda kalması direncini arttıracaktır.

Bunu duyduğuma hiç şaşımamıştım. Ben her şeyi hakediyordum. Nitekim bu duruma alışmam çok da zamanımı almadı. Hem alışmayı ne yapacaktım ki? Ben artık belki de kimseye bir tek kelime söyleyemeyecektim. Ömrümün sonuna kadar sadece insanları dinleyecek ve yalvaran gözlerle susmalarını bekleyecektim. Hiçbir konuşmada kendi sesimin tınısını duyma şansına sahip olamayacaktım. Bu durum beni yaptığım hatayı insanlara anlatma zahmetinden de kurtaracaktı. Sahi insanlar nerede? Bu kadar zamandır yanıma kimsenin gelmeyişi içinde bulunduğum durumdan daha vahimdi. Kimsenin haberi yok muydu? Belki de beni kimse sevmiyordu. Hiç olmazsa en yakınımdaykilerin yanımda olmaları gerekmiyor muydu? Acaba bilmeden kalplerini mi kırmıştım? Şimdi ise intikam sırası onlardaydı. Evet evet bir ihtimal gün geçtikçe zihnimde güç kazanıyordu. Belki de ben kötü biri idim ve insanları kendinden uzak tutacak birçok şey yapmıştım. Yine de sevmeseler bile bu kadar yalnız bırakılmayı hak etmiyordum.

Gece boyunca soruların ardı arkası kesilmedi. Uykuyla uyanıklık arasındaki bir hayata adım atmıştım. Aldığım ilaçlar düşünmeme dahi mani oluyordu. Ardından derin bir susuzluk hissi genzimde yanmalara sebep oluyordu. Başucumda yanıp duran makinelerin ışıkları artık beni rahatsız etmeye başlamıştı. Uykunun verdiği huzuru tatmayalı sanki yıllar olmuştu. Ne uyuyabiliyorum ne de uyanık kalabiliyorum; adeta bir çeşit araftaydım.

Odama giren hemşire birkaç gün uyuyacağımın müjdesini vermişti. Beni bir dizi ameliyat bekliyordu. Kimbilir vücudumun neresinde işlevini yitiren hangi organım için operasyonu gerekli görmüşlerdi. Kesilmeyi bekleyen bir kurbanlık koyun gibi hissediyordum kendimi. Ama bütün bu olacakların iyi bir tarafı vardı. Ameliyat sonrası sağlığıma kavuşma ümidi içimde müthiş bir heyecan uyandırmıştı. Belki vücudumda elliden fazla kırık vardı ama umut insanın her anını süsleyen güçlü bir duygu. İçimde suçluluk duygusunun yaratmış olduğu derin çöküntü bu sayede bir nebze de olsa törpülenmişti. Ve beklemeye başladım. Yüzümdeki yarayı henüz görmemiştim. Hayatımda ilk defa bir aynaya bakmayı bu kadar özlemle bekliyordum. Kendimi tanıyabilecek miydim acaba? Kendisiyle yüzleşmek deyimi benim yaşantımda somut bir hal alacaktı. Yüzümdeki yara konuşmama engeldi ama en azından gözlerim hesap sormama yardımcı olacaktı. İçimdeki çığlıkları dile getiremesem de kendimle yüzleşmek bana güç katabilirdi.

Yatağında derin bir iç hesaplaşmanın planlarını yaparken, odadaki sessizliği kapının gıcirtısı böldü. Hemşireler ameliyat öncesinde hazırlıklar için gelmişlerdi. Kontrolleri

yaptıktan sonra hiç konuşmadan gözleriyle hazır olduğumu tasdik edercesine birbirlerine baktılar. Küçük bir çocuk gibi hissediyordum kendimi şimdi. Kimsesiz, sahipsiz, işlediği suçu çekmesi için ıslah evine gönderilen bir çocuk gibi. Büyümek hissi ben daha on iki yaşında bir başına bırakıldığımda kocaman bir kaya gibi oturmuştu içime. Annem ve babamın ayrılışının üzerinden on dört yıl geçmişti. Ayrılık sonrası babam yurt dışına gitmiş; annemse kendinden yaşça büyük bir adamla evlenmişti. Sonra ikisini de bir daha hiç görmedim. Şimdi ise yine yalnızdım. Ama bu sefer elimi tutacak hiç kimsem yoktu. Hastane koridorlarında ilerlerken gözüme çarpan insan silüetlerinde hep tanıdık birini aradım. Acaba kapalı kapılar ardında beni bekliyor olabilirler miydi? Belki de enfeksiyon riskinden dolayı doktorlar yanıma gelmelerini uygun görmüyorlardı. Hayır. Kimse yoktu. Kendimi kandırma çabam işe yaramayacaktı. Ben bunları düşünürken vücudumda bir uyuşma hissi beni iyiden iyiye yorgun düşürüyordu. Sonrası uzun, derin ve sessiz bir karanlık...

Belli belirsiz ortaya çıkan sinyal sesleri zihnime sızarken kulaklarımdaki uğultuya bir çare arama gereği duydum. Başımı sağa sola hareket ettirirken, gözlerimdeki yorgunluğa aldırmadan araladığım göz kapaklarım, gözlerimi doktorun o garip yüzüyle buluşturdu. Yine “Nasılsın” ile başlayan bir cümleye giriş yapacağı belliydi. Nitekim yanılmadım;

- Nasılsınız Mehmet Bey? Gerçekten çok şanslısınız. Yaklaşık on sekiz saatlik bir ameliyattan çıktınız.

On sekiz mi? Bir an gözümde büyüdü saatler. Demek on sekiz saattir kendimde değildim. Düşünmeme fırsat vermeden doktorun o gür sesi devam etti.

- Ameliyat oldukça başarılı geçti. Kol ve bileklerinizdeki kırıklar büyük ölçüde düzelecek. Yalnız bacaklarınız için aynı şeyleri söyleyemeyeceğim maalesef. Kazada bacak kemikleriniz ağır hasar almış. Onları tekrar kaynaştırma şansımız olmadı. Bunun dışında dokularınızda meydana gelen hasarlar onarılamayacak düzeydeydi. Üzgünüm Mehmet Bey iki bacağınızı dizinizin yedi santim üzerinden kesmek zorunda kaldık.

Bu bir şaka olmalıydı. Nasıl olur? Bunu bana yapamazlardı. Başımı güçlkle aşağıya doğru çevirdim. Tanrı beni sınıyor olabilir miydi? Ben bunu hakedecek bir insan mıydım? Bacaklarım tamamen yok gibiydi. Artık onları kullanamayacaktım. Bir an gözümde futbol oynadığım zamanlar canlandı. Mahallenin de oynadığım futbol takımının da en gözde oyuncusuydum. Talihsiz bir sakatlık sonucu bırakmış olsam da arkadaşlar arasında oynadığımız halı saha maçlarının vazgeçilmeziydim. Peki şimdi ne olacaktı? Onları bir tekerlekli sandalyeden, tel örgülerin ardında seyrettiğim anlar gözlerimde vücut buldu. Hepsi bir yana bacaklarımın yokluğuna nasıl alışacaktım? Artık emindim; ben sınıyor olmalıydım. “Yetmedi mi?” diye içimden geçirdim. Daha hayata başlarken yenik başlayan ben bütün bunları nasıl kaldıracaktım? Dağılmış bir ailenin çocuğu olmam yetmiyor muydu? Kapanıyordu ıslanmış gözlerim; göz kapaklarıma bir ağırlık çöktü. İçine düştüğüm buhranın verdiği ağırlık, omuzlarımda bir yükten çok bir bıçak yarası gibi duruyordu.

Sonbaharda sararmasına rağmen dökülmeyen bir yapraktım şimdi. Bütün her şeyi yaşamıştım nasıl olsa. Sadece dalından koparılmak kalmıştı. Artık bazen dışarda görüp çok da

aldırış etmediğim engelli insanlardan biriydim. Hayat dediğim şey hiç de yolunda gitmiyordu; tabi buna hayat denirse. Bunun öncesinde belki de bir daha konuşamayacağımı öğrendiğimde çok da üzülmemiştim. Çünkü kendimden bir manada intikam alacaktım. Ama yürüyememek... Sanırım benim için ölmekle eşdeğerdi. Alışkın olduğum hareketli hayatın yerini çok da istemediğim, hatta daha önceleri yadırgadığım bir hayat alacaktı. Başka seçeneğim olmadığına emin olduktan sonra doğrulmak için bir hamle yaptım. Bacaklarımdaki kana bulanmış sargılar durumun vahametini özetler gibiydi. Baştan aşağı sargılar içindeydim zaten. Kafatasım ve yüzümdeki sargılar da gözlerime yalnızca iki santimlik bir aralık bırakıyordu. Dünyayla tek bağlantım şimdilik bu aralıktı. Kendimi hücreye kapatılmış bir mahkum gibi hissediyordum. Ve bu aralık o çaresiz mahkumun hücre kapısındaki o küçük deliğini andırıyordu.

Ne yapacağımı bilemez durumdaydım. Üst üste geçirdiğim ameliyatlar sonunda bitti. Kollarım sağlığına kavuşmuş, hayata tutunmam için bana yardımcı olmuştu. Sadece kollarım iyileşmekle kalmamış yüzümdeki yara da geçmek üzereydi. Yalnız konuşabileceğime hiç kimse ihtimal vermiyordu. Parçalanmış bir surat, kesik iki bacak ile kendimi dünyaya öylesine gelmiş biri olarak görüyordum. Neyse ki gözlerim; köhnemiş bir evin dünyaya açılan penceresi gibi bu karanlık yaşantıma ışık veriyordu.

Ameliyatların üzerinden yaklaşık bir ay geçmişti. Artık tamamen olan biten her şeyin farkındaydım. Doktor ve hemşirelerin şefkatli bakışları bana çok acıdiklarını gösterir nitelikteydi. Ben artık yarım bir insandım ve buna alışmak zorundaydım. Bugüne kadar bu durumdaki birini anlama zahmetine girişmemiştim. Oysa şimdi başrol benim. Yaralarım geçmek üzereydi ama ben daha hazır değildim. Bu hastaneden nasıl hiçbir şey olamamış gibi çıkıp gidecektim? Burada bıraktığım iki bacağımı, parçalanmış yüzümü, konuşamadığım sözcüklerimi kim geri getirecekti?

Hemşire içeri girdiğinde yüzündeki tebessüm görülmeye değerdi. Ve o duymak istemediğim cümleyle başbaşa bıraktı beni;

- Yarın taburcu oluyorsunuz Mehmet Bey.

Toparlanmak epey zamanımı alacaktı. Kendimi uzun bir aradan sonra serbest bırakıp içimdeki zehri akıtmak istedim. Yatağında kana kana ağladım. İki elim yüzümde buluşmuş, gözyaşlarımın dökülmesine engel olmaya çalışıyordu. İslanmaya yüz tutmuş yorganımın altındaki bedenim, acemi bir ressamın yarım bırakılmış tuvalini andırıyordu. Peki ne olacaktı şimdi? Her şeye yeniden başlama hissi hiç mi hiç sevimli gelmiyordu. Evet yarın taburcu olacağım ama nereye gideceğim? Küçük evime İpek' siz gitmek beni ne denli mutlu edecekti? Ben neden hemşirenin sevindiği kadar bile sevinemiyordum bu olaya?

Kazadan sonra şahsi eşyalarımın hepsi hastane polisi tarafından incelendikten sonra odamdaki çekmeceme konmuştu. Yataktan doğrulup çekmeceye uzandım. Cüzdanımı karıştırmaya başladım ki muhtelif yerlerinde sakladığım İpek' in fotoğrafı sol yanımda derin bir sancıya sebep oldu. Nefes alamadığımı hissediyordum. Ne de güzel bakıyordu. Utandım. Fotoğrafi alıp bağrıma basmak sonra doya doya öpmek istiyordum. Ama İpek' e bir özür borçluydum. Belki yanımda değildi ama bir yerlerden beni duyduğuna emindim.

Kulaklarımda İpek' in sesi yankılanıyordu. Baştan aşağı onun sevgisiyle dolmuştum. “Kalk” diyordu İpek, “Kalk ve benim için yaşa Mehmet!”...

Bu ses kulaklarımda bir uğultuya dönüştü ve ne yapsam ne yana dönsem İpek karşımdaydı. Sesi kulaklarımdan gitmiyordu. Çıldırarak gibiydim. Bütün hemşireler başıma toplanmış, sakinleşmem için ellerinden geleni yapıyorlardı. Kolumda bir iğnenin verdiği acıyla kendimden geçtiğimin farkına varıyordum. Beni ilk defa böyle görüyorlardı. Ara sıra ağlardım kendi kendime ama böylesi kendimden geçmişliğim yoktu.

Birkaç saat uyumuşum. Uyandığımda İpek' in sesi bir eko halinde hala kulaklarımda çınlıyordu. “İpek haklı dedim kendi kendime. Artık onun için yaşayacaktım. Yarım bir insan olabilirdim ama bu yaşamama engel değildi. Doğrudum ve cüzdanımdaki bir miktar parayı çıkardım. Zile basıp hemşirenin gelmesini bekledim. O sırada yanı başımda duran kağıt kaleme sarılıp ihtiyaçlarımı bir bir yazdım. Şansım yaver gidiyordu; en güler yüzlü hemşire geldi. Elimdeki kağıtta yazanları alıp alamayacağımı yazmıştım bir diğer kağıda; uzattım ikisini de. Aldı hemşire, yüzünde bir gülümseme belirdi. “Tabi ki alabilirim” dedi. Ve masanın üzerinde hazırladığım parayı uzatmama bile müsaade etmeden koşar adım çıktı. Derin bir nefes alıp arkama yaslandım. Bu sefer İpek! i mutlu edecektim. Sadece onun için yaşayacak, onun anısını yaşatacaktım. Birkaç saat önce nasıl çıkacağım diye düşünürken şimdi çıkacağım zamanı heyecanla bekliyordum.

Dalmak üzereydim. İçimi saran heyecanı nasıl susturacaktım bilmiyorum. İpek' in beni gördüğünü düşündükçe çıkmak için sabırsızlanıyordum. Hemşirenin kapıyı açmasıyla odama bir huzur doluverdi. Elleri paketler, poşetler doluydu. Verdiğim kağıttan çok daha fazlasını aldığı belliydi. Güler yüzü insana yaşama sevinci veriyordu. Yaklaştı hiçbir şey söylemeden, paketleri masanın üzerine tepeleme bıraktı önce, sonra bir bir eline alıp ayırdı. Arkası dönüktü, ne yaptığımı anlamaya çalışıyordum. Aniden arkasını döndü. Az önce uğraştığı bütün her şeyi şimdi görme şansım olacaktı. Döner dönmez getirdiği meyvelerle süslenmiş pastayı gördüm. Az önce odaya dolan huzur şimdi içime işliyordu. Kafasıyla kapıya doğru bir işaret yaptı. İşareti yapar yapmaz gülcükler, kahkahalar, nidalar... Odaya hastane personelinin girdiğini görünce, mutlu olmaya bile fırsat bulamadan kucaklaşmalar başladı. Herkes bu olaydan mutluydu. Neticede benim iyileşip hastaneden taburcu olmam onların da zaferi sayılırdı. Mutlu olmak onların hakkıydı en başta. Derken paketler açıldı. Neler yoktu ki... Tam istediğim tarzda bir takım elbise, birkaç farklı renkte gömlek, en güzelinden bir saat ilk gözüme çarpanlardı.

Şimdi mutluydum. Şimdi yeni bir hayata başlayacak kadar mutlu hissediyordum kendimi. Şimdi o tekerlekli sandalyeyi itecek gücü bulabilirdim kollarımda. Yanımda bulunan herkes bu olaydan çok mutlu olmuştu. Yaklaşık bir saat odada bir bayram havası esti. Herkesin bakışları üzerimdeydi. Keşke bir şeyler söyleyebilseydim. Uzanıp masanın üzerindeki kağıt kalemi aldım elime; “Var olun!” yazdım büyük harflerle. O kadar neşeden sonra şimdi duygusallaşma zamanıydı sanırım. O yazıyı okuyan herkes şimdi gözyaşlarını saklamak için türlü türlü hileye başvurdu. Ama neticede hepimiz mutlu olduk.

Odadaki kalabalık bir bir dağılırken ben koynumda sayısız iyi dilek biriktirmiştim. Takım elbisem masada duruyordu. Bütün her şey gitmem için hazır. Şimdi uyuma zamanı

gelmişti. Geceyi nasıl bitirecektim? Bunca olan biten gözlerimin önünden gitmiyordu. Yarı uyanık uzandığım yatağımda gözlerim bir sinema perdesi gibiydi. Rengarenk bir filmin kareleri sıralanıyordu göz bebeklerimde. Umudum, aşkım, gözyaşlarım, hemşireler, doktor, güler yüzler, çığlıklar, arabam, yanan trafik ışıkları, İpek, hastane odam... Her şey gözlerimin önünden gelip geçti.

Sabahın ilk ışıkları odamdan içeri sızarken kapıdan giren hemşireyi gelecek güzel günlerin müjdeleyicisi gibi karşıladım. Yüzüne bakarken ki mutluluğum ona da geçmiş olacak ki;

- Günaydın Mehmet Bey! Yeni bir hayat sizi bekliyor. Giyinseniz iyi edersiniz. Doktor bey gelmek üzeredir.

Başımınla onayladım. Uzattığı yakım elbisemi giymek için doğruldum. Üzerime çok yakıştılar. Pantolonumun dizden aşağısı boş kalmıştı ama hemşire ona da çözüm buldu. Saçlarına taktığı ince uzun tel tokalardan birkaç tanesini söktü. Pantolonumun dizden aşağıda kalan kısımlarını tutturup düzeltti. Şimdi daha şık duruyorlardı. Tam toparlandım ki doktor içeriye girdi. Ve o opera sanatçıları andıran sesiyle konuşmaya başladı,

- Mehmet Bey çıkmanız için her şey hazır. Umarım bundan sonraki hayatınızda mutlu olursunuz. Şu halinize bakıyorum da, tekerlekli sandalyede ne kadar karizmatik olabileceğinizi görür gibi oluyorum. Hadi bakalım.

Söyledikleri beni çok mutlu etmişti. Yanıma kadar getirdikleri sandalyeye uzanıp oturdum. Hastane katları bir bir eksiliyordu. İşte nihayet zemin kata geldik. Dış kapıya yöneldiğimizde hayatımın en uzun yolunu gidiyormuşum gibi hissettim. Çocukluğumda ilçeden il merkezine gittiğimiz yol geldi gözümün önüne. “Ne uzun bir yol” diye düşünürdüm orası için. Ama sonunda arkadaşlarıma kavuşuyordum. Sanırım özlem arttıkça mesafeler de uzuyor. Ben de gökyüzünü, gün ışığını, kalabalığı özlemiş olacağım ki asansörle dış kapı arasındaki mesafe yıllarımı almışçasına yormuştu beni.

Gün ışığı yüzüme yansıdığı anda kapıdan çıkmış olmanın verdiği mutluluk dışarıdaki telaşlı kalabalığa karıştı. Şimdi dışarıdaydım. Birazdan arkamdaki insanlar gideceklerdi. Herkesle vedalaşma faslı bittikten sonra ellerimi sandalyemin tekerleklerine uzattım. Herkes mutluydu, herkes güler yüzlü, herkes benim gibi...

Ve ben o an içimden yeni bir “Başlangıç” için yemin ediyordum.

SON

